

www.parohiaserbanvoda.ro

Cuvântul care zidește

NU LIPSI DE LA LITURGHIA EUCHARISTICĂ,
PENTRU CĂ EA NU ESTE COMPLETĂ FĂRĂ TINE!

DUMINICA A 2-A DUPĂ RUSALII (a Sfinților Români) (Chemarea primilor Apostoli)

SF. MC.
ALEXANDRU ȘI ANTONINA;
SF. SFINȚIT MC. TIMOTEI,
EPISCOPUL PRUSIEI

Urmand acest exemplu, la 20 iunie 1992, Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe Române a hotărât „ca de acum și până la sfârșitul veacurilor, în întreaga Biserică Ortodoxă Română, să se numere cu sfinții și să se cinstească după pravilă cu slujbă specială și cu acatist toți sfinții din neamul românesc, știuți și neștiuți, pentru a căror cinstitie se instituie Duminica Sfinților Români, care va fi așezată în calendarul Bisericii noastre, în fiecare an, a doua Duminică după Pogorârea Sfântului Duh, arătându-se prin aceasta lucrarea Sfântului Duh în Biserica noastră de-a lungul veacurilor”.

S-a hotărât atunci ca în această Duminică să fie amintiți și cinstiți cu evlavie sfinții ierarhi, preoți și diaconi slujitori ai Bisericii Ortodoxe Române, care s-au săvârșit mucenicește și au mărturisit și au apărat cu jertfelnicie credința ortodoxă, neamul și țara noastră; sfinții cuvioși și cuvioase care și-au trăit deplin viața călugărească și care, prin pilda vieții lor și prin rugăciune, au hrănit duhovnicește pe toți drept-credincioșii; sfinții martiri din orice treaptă harică sau stare obștească și toți aceia care prin pătimirile și sângele lor martiric au primit cununa sfințeniei; sfinții români uciși de oștile păgâne sau ale altor asupritori de-a lungul veacurilor, precum și cei care au căzut în lupta cu aceștia sau în amară robie pentru credință, Biserică și neam; sfinții care s-au săvârșit luptând cu arma cuvântului pentru apărarea credinței, a Bisericii Ortodoxe și a bine-credincioșilor ei fii și toți ceilalți sfinți creștini ortodocși români din toate timpurile și de

DUMINICA SFINȚILOR ROMÂNI

Ne aflăm
în Duminica a 2-a
după Rusalii,
zi în care Biserica
Ortodoxă Română
prăznuiește pe
Sfinții Români sau
Sfinții naționali.
Cu bună rânduială,
Sfinții Părinți ai
Bisericii Răsăritene
au rânduit ca
în prima Duminică
după Rusalii
să prăznuim
pe Toți Sfinții,
sfințenia fiind
un dar al Duhului
Sfânt, pogorât
în creație
în Duminica
Cincizecimii.

pretutindeni, știuți și neștiuți, care au sporit în dragostea către Hristos, fapte bune, rugăciuni și virtuți creștine, pe care Dumnezeu i-a scris în Cartea Vieții.

Până nu demult în calendarul ortodox tipărit la noi erau trecuți doar sfinții din alte ținuturi, fapt care a creat impresia că noi, românii, nu am fi avut sfinți. Adevărul este că nu am avut sfinți canonizați oficial și trecuți în calendar, dar în conștiința și evlavia românilor ei au fost cinstiți fără încetare. De aceea, canonizările din anii 1955 și 1992 au avut menirea de a confirma oficial cinstirea neîntreruptă ce li s-a făcut.

Sfinții fiecărui neam reprezintă mai ales frumusețea cea nepieritoare a slavei fiecărui neam în fața lui Dumnezeu. Sfinții naționali sunt sfinții ai căror cult s-a născut pe teritoriul unei Biserici naționale autocefale. Existența acestora

demonstrează și specificitatea etnică a unei Biserici Ortodoxe locale, care a fost prezentă în organizarea Bisericilor Ortodoxe de la început și până în zilele noastre. Astfel, Duminica aceasta a Sfinților Români este un prilej deosebit de a mulțumi cu dragoste lui Hristos pentru darurile revărsate asupra acestui neam și de a pomeni cu recunoștință și venerație pe toți sfinții români, cunoscuți și necunoscuți, care au făcut roditoare aceste daruri. Privind împreună, toți acești minunați sfinți ai pământului românesc și ai Bisericii Universale, ne arată Taina Evangheliei lui Hristos care a rodit într-un popor drept-credincios, aceste raze și chipuri de lumină, sfințind timpul și formând legături între generații, pentru că în ei „Iisus Hristos, ieri și azi și în veci, este același” (Evrei 13, 8). ❖

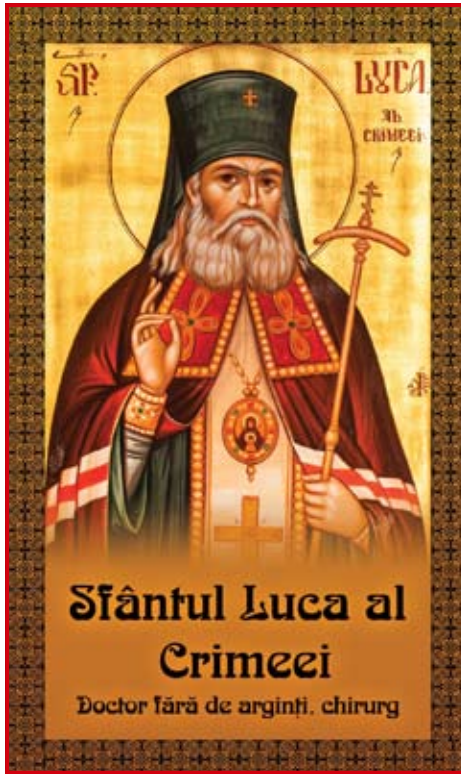
Părintele Adrian Chiriță

INVITAȚIE LA PRAZNICUL SFÂNTULUI IERARH LUCA, ARHIEPISCOPUL CRIMEEI

În biserica Șerban Vodă se află doi mari sfinți din pământurile slave, ale Rusiei și Ucrainei: Sfântul Cuvios Paisie de la Neamț și Sfântul Ierarh Luca, Arhiepiscopul Crimeei. Născuți la 170 de ani distanță unul de celălalt, cei doi au ceva în comun în biografia lor: au ajuns în tinerețea lor la Lavra Pecerska din Kiev, trăind în apropierea ei mai multă vreme. Viața monahală de aici le-a influențat definitiv viața și credința. Acum, tot împreună, ocrotesc și veghează parohia și viața noastră.

Câteva date din istoria recentă a Parohiei Șerban Vodă reprezintă repere importante atât pentru comunitate cât și pentru sufletele credincioșilor: 11 august 2012, 28-29 septembrie 2012, 14 octombrie 2012, 11 iunie 2013. Într-o zi din Postul Adormirii Maicii Domnului, 11 august 2012, moaștele Sfântului Luca au fost aduse la biserica noastră din pravoslavnică Rusie și și-au găsit, pentru o vreme, locul pe Sfânta Masă din Altar. În ședința de lucru a Sfântului Sinod al Bisericii Ortodoxe Române din 28-29 septembrie 2012, Sfântul Sinod a hotărât includerea din anul 2013 în calendarul creștin ortodox român a pomenirii Sfântului Ierarh Luca, Arhiepiscopul Crimeei, cu ziua de prăznuire 11 iunie. Model de ierarh și medic creștin, acesta se bucura deja de cinstire deosebită în multe Biserici Ortodoxe. La 14 octombrie 2012, după Sfânta Liturghie, au fost scoase din altar și depuse spre închinare în biserică moaștele Sfântului Ierarh Luca și icoana sa. Iar la 11 iunie 2013 l-am prăznuit pentru prima dată pe acest nou ocrotitor al bisericii Șerban Vodă.

Se cuvine dar să-i arătăm întreaga noastră recunoștință și în acest an Sfântului Luca, participând la slujba de priveghere din seara zilei de 10 iunie și a doua zi, de ziua Sfântului, la Sfânta Liturghie.

Încercând să-l cunoaștem pe acest mare sfânt care a trăit atât de aproape de noi, ne cutremurăm constatând cât de multe putem învăța de la acest doctor, care a avut tăria să nu se supună vremurilor și oamenilor. A suferit enorm în tăvălugul ateist al puterii bolșevice, a trăit ceea ce și noi trăim azi, desigur la alte dimensiuni: ateism, „modernitate” și „eliberarea” omului de autoritatea divină, prinderea în grijile lumii și în nevoile de zi cu zi. Dar nici o clipă nu a făcut compromisuri.

Din fericire pentru noi, există nenumărate dovezi ale vieții dedicate și de sfințenie pe care a avut-o Sfântul Luca: cărți, documente, fotografii, sute de

predici, scrisori, mărturii ale contemporanilor săi. În 2013 s-a făcut chiar un film dedicat acestuia. Așa am aflat despre el lucruri absolut minunate: a fost un medic chirurg excepțional, un profesor iubit, un om de știință respectat, un preot și mai apoi un episcop care și-a păstorit turma în vremuri extrem de grele, ferind-o de ateism și de prigoană. Dar în primul rând a fost un om care a trăit cu demnitate creștină, cu răbdare, până la sânge, tot ce lumea i-a dat în locul sacrificiilor sale: lipsă de respect, trădare, sărăcie la limită, arestări, torturi, nenumărate exilări. Și în tot acest timp a făcut totul perfect, dându-se total: și-a dedicat tot timpul și toată viața sa salvării oamenilor, apoi cercetării medicale și împărtășirii cunoștințelor profesionale. În plan duhovnicesc, și-a împlinit atribuțiile de preot și episcop, luptându-se mai ales cu propovăduirea Cuvântului lui Hristos. Țelul său a fost să aducă la viață Biserica ce-i fusese încredințată și să o reînvie acolo unde prigonitorii o îngropaseră.

Minunat este faptul că Dumnezeu a îngăduit ca el să fie atât medic - să trăiască deci în lume- și să fie în același timp preot și mai apoi ierarh. Într-o vreme în care erai pus la zid doar pentru că erai botezat ortodox, în care se pornea război împotriva ta doar pentru faptul că ai intrat într-o biserică, în care vedeai sute de biserici pângărite și puse la pământ de puterea sovietică, într-un timp în care mii de ierarhi, preoți și călugări erau închiși, deportați și uciși, în care sute de mii de creștini aveau și ei aceeași soartă, iată că un medic și un om de știință absolut genial alege să-și poarte cu noblețe crucea de creștin și de păstor. Nimic nu l-a împiedicat. Poate doar i-au fost amânate acțiunile.

Viața acestui mare om ne arată că nu există nici un impediment și nicio scuză pentru a fi toți următorii ai lui Hristos și a ne duce crucea în familia noastră și în societate. Absolut nimic nu ne împiedică să fim mărturisitori în tot locul în care ne aflăm. Doar să vrem! Și vom primi și înțelepciune și putere de a viețui în umbra crucii, cu iubire pentru Dumnezeu și compasiune pentru oameni. ❖

PROGRAMUL BISERICII ȘERBAN VODĂ ÎN PERIOADA 10 - 17 Iunie 2018

ZIUA	ORA	SLUJBE/activități
Duminică 10 iunie	08 ⁰⁰ -12 ⁰⁰ 18 ⁰⁰ -19 ⁰⁰	Duminica a 2-a după Rusalii (a Sfinților Români); (Chemarea primilor Apostoli) - Utrenia, Sfânta Liturghie Vecernie cu Litie, Acatist
Luni 11 iunie	08 ⁰⁰ -12 ⁰⁰	Sf. Ier. Luca, Arhiepiscopul Crimeei (Dezlegare la pește) Utrenia, Sfânta Liturghie
Miercuri 13 iunie	07 ³⁰ -09 ³⁰ 17 ⁰⁰ -20 ⁰⁰	Sfânta Liturghie Sfântul Maslu
Vineri 15 iunie	07 ³⁰ -09 ³⁰ De la 22 ³⁰	Sfânta Liturghie Slujbă de priveghere de toată noaptea
Sâmbătă 16 iunie	18 ³⁰ -19 ⁰⁰	Vecernie
Duminică 17 iunie	08 ⁰⁰ -12 ⁰⁰	Duminica a 3-a după Rusalii (Despre grijile vieții) - Utrenia, Sf. Liturghie

VIATA SFÂNTULUI IERARH LUCA, ARHIEPISCOPUL CRIMEEI

Născut la 14/27 aprilie 1877 la Kerci, în Crimeea răsăriteană, se trăgea dintr-o familie cu rădăcini princiere. Din fragedă tinerețe Valentin Voino-Iasenețki a fost atras de slujirea celor umili și nevoiași, dorind să potolească durerile și să salveze viețile celor care abia aveau bucățica zilnică de pâine. A dorit să fie învățător de țară, spre a lumina mintea lucrătorilor nefericiți ai pământului. Dar chemarea sa, aproape concomitentă, a fost către medicină, dar și către slujirea Cuvântului lui Dumnezeu.

În 1903 devine medic, apoi se va căsători. Va munci enorm ca medic în spitalele de țară sau militare, având grijă și de perfecționarea sa profesională. Cercetarea medicală l-a acaparat, și aceasta doar din dorința de a găsi metode pentru salvarea cât mai multor vieți. Deși familia i se mărește, soția sa născând patru copii, va rămâne singur prin moartea prematură a soției sale, Ana, bolnavă de tuberculoză, la acea vreme greu de tratat.

Dar viața i se schimbă total când episcopul Inochentie al Tașkentului îi spune că Biserica are nevoie de el. I se pare firesc să accepte propunerea de a fi preot, într-un moment de mare prigoană împotriva slujitorilor altarului. Pentru că și sufletul lui a simțit această chemare, va fi hirotonit preot în anul 1921, iar în 1923, pentru că arhieriei Bisericii adevărate erau îndepărtați, deportați și uciși și era nevoie de ierarhi, preotul Valentin Voino-Iasenețki este tuns în monahism chiar în casa sa. Apoi, în mare taină, la 30 mai 1923 este hirotonit episcop de către alți doi arhieri. Trebuie să spunem că se crease în Rusia bolșevică o Biserică așa-zisă „vie”, al cărui cler era dirijat de noua putere.

Din acel moment începe calvarul. Doar pentru faptul că era un medic excepțional și aveau nevoie de el, i s-a permis să profeseze în continuare, chiar dacă purta în permanență rasa pe el. Emblematic este faptul că întotdeauna a operat numai în prezența icoanei Maicii Domnului, iar când i-a fost interzis acest lucru, a părăsit pur și simplu spitalul. Cu toate că îi iubea enorm pe pacienții săi, care erau oameni, suflete și nu „cazuri” pentru el. Medicii care i-au fost aproape vorbesc despre faptul că îi cunoștea pe fiecare dintre pacienții săi, își amintea după mulți ani cine era fiecare, de ce a suferit, cum a decurs operația. Iar dacă se întâmpla, foarte rar ce-i drept, să-i moară după operație un bolnav, plângea și se ruga mult pentru el!

Așadar, pentru că aveau nevoie de el, au

fost destule momente în care a fost doar îngăduit în spitale: era episcop, iar aceasta însemna un grav afront adus autorităților sovietice. A avut parte de suferințe cumplite: a fost despărțit de familie, închis, torturat, exilat. A cunoscut sărăcia extremă, foamea, frigul cumplit. A ajuns de două ori în ținuturi nemilos de friguroase: la Cercul Polar și în Siberia. Era cuprins de multe ori de durere pentru familia sa și de îngrijorare pentru Biserica sa. Și totuși, oriunde s-ar fi aflat, se punea în slujba vindecării și salvării oamenilor și nu uita să-L aducă pe Dumnezeu în mijlocul oamenilor. Slujea, boteza, mângâia, dar mai ales predica, pentru că însăși Evanghelia fusese exilată din Rusia sovietică și era nevoie de împărțirea ei.

Oriunde s-ar fi aflat, se îndrepta spre spitale unde își oferea experiența sa pentru tămăduirea bolnavilor. Munca până la extenuare, operând uneori și 10 ore pe zi. Își continua cercetările medicale, scria, se ruga, unde putea slujea ca arhieru, totul într-o sărăcie cumplită, cu sănătatea din ce în ce mai zdruncinată și cu o vedere slabă, care va înainta încet, dar sigur, spre o orbire definitivă.

Niciodată însă nu va uita să-i tămăduiască pe oameni. Când nu a mai văzut și nu a mai putut opera sau mai târziu când era în imposibilitatea chiar de a pune un diagnostic corect, se ruga mai mult pentru cel bolnav, făcea cruce peste locul vătămat, și iată, chiar din timpul vieții lui, a început să facă vindecări minunate!

A fost chemat la congrese și alte întâlniri de înalt nivel academic. Atât timp cât i s-a îngăduit să apară în rasă și cu engolpion, va fi prezent la aceste manifestări. Când însă i se va pune în vedere să poarte haine civile, va renunța să mai vină la aceste evenimente. Ca o încununare a întregii sale activități medicale și științifice, va primi în anul 1946 Premiul Stalin, ordinul I și suma de 200.000 ruble, pe care o va dona orfanilor de război.

Activitatea sa ca medic și cercetător a devansat chirurgia rusă cu 50 de ani. A făcut foarte multe operații inovatoare, în special la oase, membre inferioare și superioare, organe interne, ochi, unele în condiții improprie. A făcut chiar și primul transplant de rinichi.

Deși niciodată nu a urmat studii teologice, iar cărțile teologice și bisericești erau extrem de greu de procurat, am putea spune că inteligența sa, râvna de a cunoaște, și mai ales călăuzirea Duhului Sfânt, au făcut din medicul Valentin Voino-Iasenețki un adânc cunoscător al Scripturilor și al Tradiției. Astfel, era privit cu admirație ca un predicator desăvârșit, original și care știa să tâlcuiască Scriptura și învățăturile creștine pe înțelesul și folosul enoriașilor săi. Avea deci un cuvânt viu, pe care-l aflăm din cele aproximativ 1250 de predici pe care le-a lăsat scrise în urma sa. În Rusia au fost publicate 12 volume de predici ale sale, o autobiografie și o carte „Duh, suflet și trup”, care a apărut la noi sub denumirea de „Puterea inimii”. Cu multă căldură vă recomand cartea „Sfântul Arhiepiscop Luca 1877-1961 chirurgul fără de arginți” a Arhimandritului grec Nectarie Antonopoulos, apărută la noi la Editura Cartea Ortodoxă. Bine documentată, ilustrând cu atenție contextul istorico-politic în care și-a trăit viața Sfântul Luca, ne vorbește despre demnitatea și suferința cu care a înțeles Sfântul Luca să-și poarte crucea și să fie exemplu pentru alții, deși nu asta și-a dorit. Însuflețit dincolo de toate a fost de iubirea de Dumnezeu și de mila pentru oameni.

A trăit ca un sfânt. La 11 iunie 1961 a murit la Simferopol unde era Arhiepiscop. A fost condus de mii de oameni la locul de veci cu lacrimi, dar și cu speranța că au dobândit un rugător în Ceruri. În anul 1995 este canonizat de Sinodul Bisericii Ortodoxe Ucrainene.

Cred însă că cel mai bine viața sa este caracterizată de cuvintele Mântuitorului: „În lume necazuri veți avea. Dar îndrăzniți, Eu am biruit lumea!” ❖

ARHIMANDRITUL MINA DOBZEU A FOST CHEMAT LA DOMNUL

Joi, 7 iunie 2018, Episcopia Hușilor anunța că la ora 14:55, în chilia sa de la mănăstirea „Sfinții Apostoli Petru și Pavel”, Catedrala Episcopală din Huși, a trecut în veșnicie părintele arhimandrit Mina Dobzeu.

Cei mai mulți dintre noi îl cunosc ca fiind cel care, la 15 martie 1960, în închisoarea Jilava, l-a botezat în ascuns pe Nicolae Steinhardt - mai târziu monahul Nicolae. Dar el a fost mai ales un luptător pentru libertatea credinței și un misionar.

Repere biografice

S-a născut la 5 noiembrie 1921, în Grozești, județul Lăpușna, Basarabia. Numele său de mirean a fost Mihail, fiind unul din cei 7 copii ai părinților săi: 3 băieți și 4 fete. „De mic copil, mama mă învăța să citesc pe o carte bisericească - acatistul Sfântului Panteleimon. Aveam doar șase ani, iar tatăl meu, văzând că sunt mai isteț, i-a spus mamei: «Pe asta o să-l facem călugăr»”, mărturisea Părintele.

La 13 ani a fost trimis la Mănăstirea Hâncu din Basarabia, unde ia primul contact cu lumea monahală, pe care nu mai avea să o părăsească, cu adevărat, niciodată. În 1938 este trimis la Mănăstirea Căldărușani vreme de 2 ani pentru a face ucenicia în sculptură bisericească. Se întoarce în 1940 acasă și găsește locul pustiit de ocupația sovietică.

A luptat pe front la Timișoara și apoi în Ungaria. A fost veteran de război al Armatei Române.

După război urmează cursurile Școlii de Cântăreți (4 ani) la Constanța, apoi Seminarul Teologic (5 ani) la Mănăstirea Neamț.

În anul 1946 este tuns în monahism la Schitul Brădicești, în Episcopia Hușilor, fiind hirotonit ierodiacon în 1948.

De trei ori a fost arestat

Prima dată când a fost închis, în 1948, avea doar 37 de ani. „Am protestat pentru că s-a scos învățământul religios din școli și a fost introdus ateismul și «icoana» lui Stalin”, își amintește părintele. Se afla încă de pe atunci la Episcopia Hușilor și, când a înțeles „vremurile grele care au venit asupra poporului credincios”, a încercat să avertizeze oamenii, răspândind afișe prin oraș. Manifestele au ajuns și sub ochii securiștilor. „M-au condamnat la trei luni și o zi de închisoare, dar m-au ținut 11 luni”.

În anul 1955 a primit Sfânta Taină a preoției. A slujit 5 ani la Mănăstirea Nicula și în Parohia Jimbor - Cluj, cel mai

mult activând ca preot la Schitul Brădicești.

În 1957 a început să studieze la Facultatea de Teologie Ortodoxă din București, dar în 1959 a fost exmatriculat din anul al II-lea de studii, scos din monahism și condamnat la închisoare pentru atitudinea sa contra Decretului 410/1959, privind desființarea mănăstirilor și reducerea personalului monahal. A scris 13 scrisori pe care le-a trimis mai-marilor vremii.

A fost închis la Galați, Jilava, Gherla și în colonia de muncă din Delta Dunării. La Jilava s-a întâlnit cu iluștri oameni de cultură ai vremii: Constantin Noica, Nicolae Steinhardt, Dinu Pillat, Alexandru Paleologu, Sergiu Al. George, iar la Gherla cu Alexandru Zub, Alexandru Ivasiuc și Vasile Vasilache, cel din urmă ajuns vicar al Episcopiei Românești din New York. Și tot acolo, la Jilava, avea să aibă parte de cele mai mari suferințe. Despre patimile la care a fost supus, părintele spunea: „Îi mai învățam câte-o rugăciune pe prizonieri, dar caralii m-au văzut și m-au pedepsit. M-au închis la «Neagra». 5 zile și 5 nopți pentru o rugăciune”. „Neagra” era o cameră întunecată, fără ferestre sau pat, doar cu frig și flori de mușchi. La „Neagra”, Mina Dobzeu s-a gândit la neamul nostru: „Acolo am meditat și m-am rugat pentru întreg poporul român”. Întâlnirea de la Jilava cu Nicolae Steinhardt, „un evreu intelectual, cu purtare frumoasă și cultură”, cum îl caracterizează părintele, și-a pus definitiv amprenta asupra lui. „Într-o noapte, ușa se deschide și este împins un om cu bocceaua sub braț, înspăimântat și nedumerit. Toate paturile erau ocupate, erau și câte doi în pat. L-am văzut și i-am făcut semn să se urce la mine. Să mai dormim puțin, că acuși e ziua, i-am spus”. În mai puțin de o lună, Nicolae Steinhardt voia să fie botezat creștin, iar taina trebuia săvârșită chiar de către Mina Dobzeu. „Nu aveam nici sfintele vase, nici veștminte, nu aveam nimic, doar eram în închisoare. Aveam doar harul preoției”. A acceptat, deci, onorat, să-l boteze.

A ieșit din închisoare în 1964. Din anul 1969 a fost chemat să slujească Biserica la Mănăstirea Sfinții Apostoli

Petru și Pavel din Huși, între anii 1978-1988 fiind stareț al Mănăstirii.

Studiile teologice începute în anii 1957-1959, au fost continuate la sfârșitul anilor '60, părintele obținând titlul de licențiat al Facultății de Teologie din București în 1971.

În anul 1988 este din nou arestat, timp de 8 luni, pentru „răzvrătire” și „uneltire împotriva siguranței statului”, în fapt pentru protestele sale materializate în 7 scrisori adresate direct lui Nicolae Ceaușescu, cu privire la morală poporului român și la ateismul în comunism.

Între anii 1996-2002 a îndeplinit funcția de consilier cultural-misionar al Episcopiei Hușilor. Părintele Mina Dobzeu și-a folosit toți banii din pensia de veteran de război, de deținut politic pentru misiuni și editarea celor 12 cărți pe care le-a scris de-a lungul anilor, pe care le-a împărțit gratis credincioșilor. Peste 17.000 de volume au ajuns în mitropoliile și episcopiiile din toată țara.

Lumina credinței

Spre sfârșitul vieții lumina ochilor l-a părăsit: „Eu nu mai văd, nu mai citesc... Eu văd lumina, dar obiectele nu le văd. Dar când spre seară primesc o carte cerească... pe aceea o pot citi... Doamne Iisuse Hristoase, Fiul Lui Dumnezeu, miluiește-mă pe mine, păcătosul... Cei ce zic zilnic rugăciunea aceasta se mântuiesc, zice Domnul. Mirenii se vor mântui, iar călugării, cei ce au în pravila lor această rugăciune, se sfințesc, se sfințesc, se sfințesc... Eu am trimis în toată țara la mănăstiri, cărți despre Rugăciunea Inimii, ca să o aibă toți și să se sfințească!” ♦